

Flos en het glazen paleis

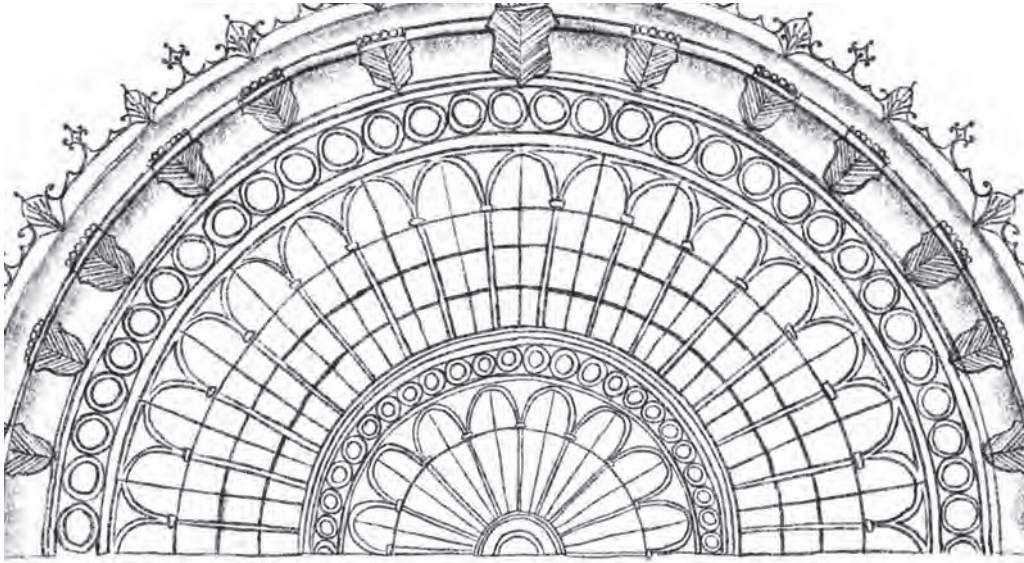
Marlene Rebel en Lucinda Vos

'VOLT

A detailed black and white architectural line drawing of a large, ornate archway. The arch is supported by two tall, slender columns with decorative capitals. The arch itself is composed of multiple layers of glass panes, with decorative moldings and tracery visible between the panes. The drawing is centered on the page, with the title text overlaid on the arch's opening.

EERSTE BEDRIJF

Het glazen Paleis
December 1914

SCÈNE 1

Flos doet zijn best om zo gewoon mogelijk te lopen, maar het stijve leer van zijn gloednieuwe schoenen schuurt bij elke stap. Telkens kijkt hij even opzij. Naar de lange blauwe jas met bontkraag, naar de roodgeverfde lippen en naar de veer op de grote hoed die zachtjes meegolft op de sierlijke passen van zijn moeder.

‘Vind je me mooi?’

Flos bloost. Zijn moeder ziet eruit als een prachtig ingepakt cadeau. Hij knikt.

‘Dat dacht ik al, je kijkt zo.’ Zijn moeders lach echoot tussen de huizen van de Bergsestraat.

Snel richt Flos zijn blik op de neuzen van zijn knellende schoenen. Het kwam compleet uit de lucht vallen toen oma een paar dagen geleden vertelde dat zijn moeder vandaag zou komen. Dat hij daarna met haar mee naar Amsterdam zou gaan om samen Kerstmis te vieren.

‘Niets vergeten?’ vraagt zijn moeder. Zijn koffer zwaait aan haar arm heen en weer.

‘Denk het niet.’

De buurman komt ze tegemoet. Zijn moeder groet hem vriendelijk, maar de man draait zijn hoofd de andere kant op. Zijn moeder stapt door alsof er niets aan de hand is. De mensen praten. Ze smoezen achter haar rug. En ze doen weinig moeite om het te verbergen. Flos schaamt zich. Niet alleen voor haar, maar ook voor zijn eigen schaamte.

Een paar keer per jaar zit zijn moeder als een verrassing in de keuken bij opa en oma wanneer hij uit school komt. Ze vult het huis met verhalen

uit de stad. Over de laatste mode, over een geweldige show in het circustheater, over dieren in Artis. Soms speelt ze een stukje van een toneelstuk waarin ze een rol heeft. Na de avondboterham stapt ze altijd weer op de trein. De zichtbare opluchting bij opa en oma als ze weer vertrekt maakte hem vroeger boos, maar de laatste paar keer voelde hij die zelf ook.

Op het moment dat ze de Stationsstraat in lopen, klinkt de stoomfluit van de aankomende trein.

‘Stukje rennen?’ Zijn moeder wacht zijn antwoord niet af. Haar hakken klikken vrolijk op de straatstenen.

Dat worden lelijke blaren, maar Flos laat zich niet kennen en rent achter haar aan.

Een enorme rookpluim hult het station in mist. Het perron is leeg als ze aankomen. Terwijl ze instappen blaast de conducteur al op zijn fluitje. In de wagon tilt zijn moeder de koffer in een rek boven de houten bank en ze schuift door naar het

raam. Flos gaat tegenover haar zitten. Alsof ze bij elkaar op bezoek zijn.

Een paar minuten later klinkt de stoomfluit opnieuw. Met horten en stoten komt de trein in beweging. Met zijn rug tegen de leuning zet Flos zich schrap en al snel heeft de trein het ritme op de rails te pakken.

Het is voor het eerst dat hij met zijn moeder in de trein zit. Alles is voor het eerst. Dat ze samen zijn verjaardag en kerst vieren. Dat hij bij haar gaat logeren in Amsterdam. ‘Wanneer ben ik eigenlijk weer terug in Wouw?’

‘Jij bent ook een mooie, we zijn pas net vertrokken.’ Zijn moeder lacht.

Flos probeert zich te herinneren of opa en oma er iets over hebben gezegd, maar er schiet hem niets te binnen. Het was ook zo hectisch de afgelopen dagen. Oma die per se het huis van onder tot boven een grote schoonmaakbeurt wilde geven, opa die van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat in de bakkerij was.

Hij kijkt naar zijn moeder die hij al zo lang als hij zich kan herinneren 'tante Jos' noemt. Hoe zou het zijn om haar 'mama' te noemen? In gedachten oefent hij. De moeders in het dorp hebben schorten voor en halen in de achtertuin de was af. De vrouw die tegenover hem zit lijkt daar in de verste verte niet op.

Flos weet niet goed waar hij het over moet hebben. En ook zijn moeder is stil voor haar doen. Ze vertelt wat over haar toneelvrienden, maar al snel doet ze haar ogen dicht. Flos twijfelt of ze wel echt slaapt. Hij kijkt naar buiten. De lichte regen is langzaam overgegaan in sneeuw. De vlokken die langs het treinraam schieten worden groter en groter. Steeds sneller vallen ze. Het landschap dat ze achterlaten wordt korrelig en lost langzaam op in het wit.

